

ZVON

MARIJE

POMOČNICE

NA RAKOVNIKU

Leto I.

15. maja 1969

Štev. 2

K Materi prihajamo . . .

Kot za slovesen praznik okrašen je priromal med nas sončni maj. V razkošju pomladnega cvetja je postala vsa narava, kot en sam rožni vrt, kot da bi vedela da obhaja v tem mesecu majniška Kraljica svoj praznik. Ali je pa hotel

domovih, kjer ljubeča roka matere ali otroka vsak dan prinaša sveže cvetje pred Marijino podobno. Pred tem domačim šmarničnim oltarčkom se zbira družina in opravlja svojo večerno molitev. Tu hodijo otroci v prvo šolo ljubezni do Matere božje. Blagor jim, če se že v mladosti naučijo častiti in ljubiti Marijo. Kolikokrat jo bodo v življenju potrebovali, se k njej zatekali, jo prosili in rotili: Marija, pomagaj mi! Pomočnica kristjanov, prosí za nas!

Tudi v naši župnijski cerkvi je oltar Marije Pomočnice lepo okrašen. Vsak večer se zbiramo ob njem k šmarnicam. Tu dajemo Mariji čast in slavo. K Pomočnici prihajajo stari in mladi, otroci in odrasli, in vsak po svoje Mariji slavo poje. Vsak po svoje izroča Mariji svoje prošnje. Vsak pa se tudi vrača prepričan, da bo dobra Pomočnica uslišala njegove prošnje.

Že od leta 1903 prihaja slovenski narod na Rakovnik in se zbira pred lepim kipom Marije Pomočnice, ki sedaj kraljuje na glavnem oltarju. Pomoči prosí in jo tudi prejema. Številna zahvalna srca, ki oltar obkrožajo, so zgovorna pričča, kako resničen je stavek nad vhodom v Marijino svetišče: O Marija, Pomočnica bila si in boš nam ti.

V teh dneh majnika se bodo množice zvrstile pred Marijinim oltarjem. Zaupali bodo nebeški Materi svoje želje, odkrili skrite rane svojega srca, ob Njej spet našli mir svoji duši in se potolaženi vračali na svoje domove.

Zlasti za Marijin praznik 24. v majniku in naslednji dan 25. maja, ko bo zunanja slovesnost praznika Marije Pomočnice, bodo privrele številne množice iz vse Slovenije k rakovniški Mariji na božjo pot . . .

Marija, bodi jim dobra mati . . . !

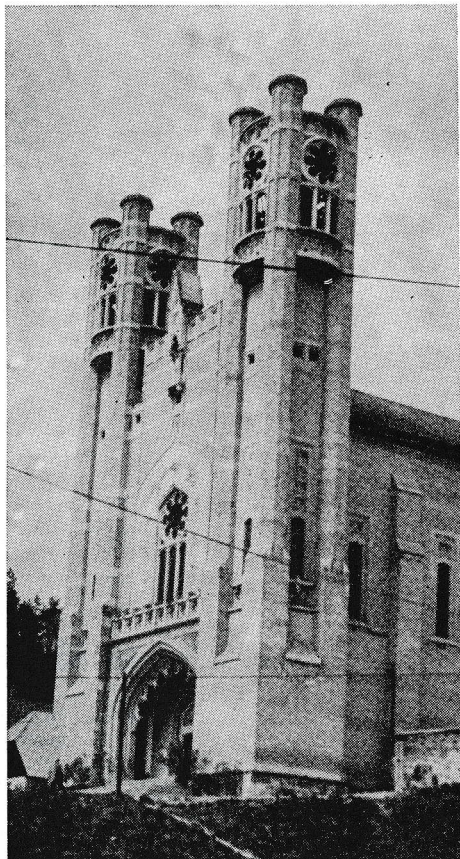
Bog sam počastiti svojo nebeško Mater, ko je natrosil pred njen šmarnični oltar najlepšega dišečega cvetja.

Mesec majnik! Koliko lepih družinskih oltarčkov si pričaral v teh dneh po naših

RAKOVNIK - bogastva v revščini

Ob lepem svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku stoji še velika in zelo razčlenjena stavba, kot okras prijaznemu Golovcu. To je bila prva ugotovitev na pogled, ko sem v prvomajskih praznikih v avtobusu hitel proti Ljubljani. Vsa okolica se je morala v rekordnem času pripraviti za maj, saj jo je še pred dobrim tednom pritiskal nič kaj zaželjeni sneg.

Na koncu obnavljajoče se Dolenjske ceste sem izstopil s posebnim občutjem. Zadnji čas sem se malo zanimal za začetek prve salezijanske hiše v Sloveniji. V spominu sem obnavljal vse važnejše dogodke iz njene zgodovine.

V teh mislih sem že šel po Rakovniški ulici navzgor. Počasi, kot na platnu, dobim celotno sprednjo podobo vseh zgradb, ki so se strnile okrog starega gradu. 23. novembra 1901 so vanj prišli prvi salezijanci.

Zakristan je pravkar odpiral vrata Marijinega svetišča. Noge so mi kar same zavile notri. Nisem bil sam v cerkvi. Ob obhajilni mizi in drugod so klečali in po daljšem času odhajali mlajši in starejši gospodje. Med njimi je bilo tudi večje število civilno oblečenih. Pravilno sem sklepal, da je to zasebni obisk Gospodarju tega doma po končanem kosilu. Hkrati sem dobil pestro podobo vsega salezijanskega življenja na Rakovniku, ki je po svojem delovanju tako različno. Tu je sedež inspektorije, tu so bogoslovci, tu so sobratje pomočniki in njihovi kandidati.

Ponovno sem se zbral, spoštljivo in obenem proseče pokleknil pred Najsvejšim v tabernaklju, nad katerim žari obraz Marije Pomočnice in za drugimi izstopil na hodnik hiše, ki jo nameravam vsaj z nekaj besedami opisati.

Mladeniško razpoloženje in naravno dobrohoten sprejem me je opogumil. Otresel sem se v trenutku vsakega strahu in naenkrat postal njihov stari znanec. Če ne bi starost govorila s svojimi znamenji, ne bi vedel, kdo so predstojniki, kdo bogoslovci; kdo so izkušeni sobratje pomočniki, mojstri, kdo njihovi kandidatje. Vse se je prelivalo v prazničnem vzdušju in nenarejeni zavesti, da je začetek proslavljanja njihove vodnice — Marije.

Po krajšem toplém sprejemu sem dobil dobre vodiče. Prisotna sta tudi sobrat pomočnik in bogoslovec.

Spremljevalci me vodijo kar od začetka. Iz parka pred hišo gremo skozi glavni vhod. Takoj na levi je župnijski urad. V njem dva vesela salezijanca pripravljata spored majniških slovesnosti. To sta župnik in kaplan. Da ju ne bi motil, gremo takoj naprej. Na desni je uprava Knjižic, korak naprej na levi so široke stopnice. Pričakoval sem, da bom prišel v kakšno dvorano. Na vrhu je le nekaj sobic, pravcati izbic. Tu je tudi vodstvo inspektorije. Za to veliko delo ima samo eno sobo. Mislim sem, da se tu zavod nadaljuje, saj vidiš zunaj velik podaljšek od cerkve proti sončnemu Golovcu. Seveda, toda v njem je deklisiki internat.

Stvar, ki me je tudi razveselila, je knjižnica. Precej dolga je in ozka, skoraj brez oken. Knjige v njej so lepo urejene. Kmalu bo zmanjkalo prostora za nove. Bogoslovci potrebujejo veliko knjig, zlasti novejših. V tej rakovniški revščini jim je knjižnica menda edino bogastvo. Potrebovali bi še čitalnico z bogoslovnimi in pastoralnimi revijami.

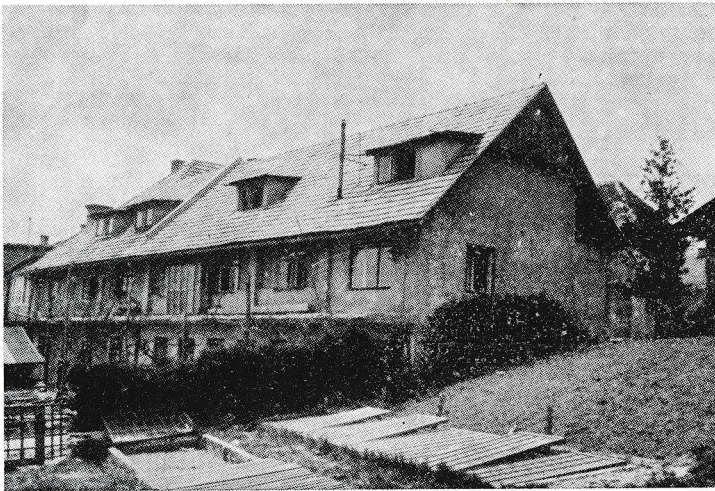
nove leksikone in pokoncilsko literaturo. Verniki danes veliko pričakujejo od duhovnikov in redovnikov.

Nadaljevali smo pot proti skupni učilnici. Zidovi so stari, potrebni obnove. Vstopimo v svetlo učilnico, še kar precej veliko, toda za večje število bogoslovcev premajhno. V njej so navadne šolske klopi; vsak bogoslovec ima en predal. Koliko lažje bi se vsakdo poglobil v študij, če bi imel na razpolago majhno sobico. Njihov življenjski poklic to nujno zahteva. Poleg učilnice je misijonska razstava, ki jih stalno vabi k delu za duše. Ob njej še soba, kjer utripa srce hišnega predstojnika, ravnatelja.

Ze hitimo po ozkem, dolgem, na novo dograjenem hodniku — mislil sem, da gremo v katakombe — na drugi konec, na skrajni jugovzhodni del te hiše. V velikih lepih prostorih na desno obratuje tovarna Angora. Po večkratnem zavijanju se znajdemo v skromni obednici,

višji predstojnik iz Turina in rekel, da to ni uboštvo in revščina, pač pa prava mizerija.

S temi mislimi smo šli ven in krenili proti lurški kapelici. Tu so bogoslovci igrali odbojko. Ne bi mogel reči, da bi jim kaj grenilo življenje. Bili so veseli in razigrani. V kratkem pogovoru sem zvedel za njihov dnevni red. Po končanem premišljevanju in sveti maši hitijo s kolesi na fakulteto. Popoldne malo odmora, nato učenje. Sami skrbijo za snago svojih prostorov, pripravljajo se za še druge dejavnosti, več pa je zaposlenih v apostolatu. To jih še posebno veseli. Koliko načrtov pa propade, ker nimajo večjih možnosti. Zaradi neprimernih in premajhnih prostorov je njihov študij zelo težaven. Močno se zavedajo svojega bodočega poslanstva, zato ni čudno, če jih te stvari vznemirjajo. Trudijo se, da vsak izpopolni svoje talente, vadijo se v samostojnem in tehtnem

Pod to streho stanujejo salezijanci

potem pa v krojaški delavnici. In potem... Moral bi slediti spremljevalcem. Vodiči so umolknili, kot da jim je težko, ker morajo razkazovati revščino v kateri živijo. V dolgi podstrešni sobi niti hoditi nisem upal. Bal sem se, da bom zadel z glavo ob strop. Zlasti nerodno je ob straneh, kjer je treba biti vedno sklonjen, kakor pri molitvi Spovem se... Pod nogami pa neprestano škripljejo stare, sicer lepo položene, deske. Tu morajo spat skoraj vsi bogoslovci. Ob prvi vročini je strašno soparno, pozimi pa je njej leden mraz, ki ga tudi revna pečica ne more pregnati. Vidim, da je nujna čimprejšnja rešitev. Mučno tišino je prekinil bogoslovec in z rahlim nasmehom dejal: Nedavno nas je obiskal

presojanju, zato si spored svojega kulturnega življenja v glavnem izbirajo sami. Okolica v kateri živijo — tovarna, internat in pa stranke, ki tu živijo — jim budi čut za sožitje in potrebe današnjih ljudi.

Seveda je središče vsakega salezijanskega zavoda cerkev. Bogoslovci imajo za svoje bogoslužje posebno kapelico v kripti cerkve. Je zelo mikavna, primerna za obnovljeno bogoslužje. Tu je vsaka raztresenost skoro nemogoča. Tu se ni težko vživeti v skrivnost božje daritve in večnih resnic. Odtod odhajajo bogoslovci okrepljeni v vsakdanjo pisanost življenja.

Potekajo mi zadnji trenutki. Moram se posloviti od ljubeznivih spremljeval-

cev. Čutil sem, da jim veliko dolgujem. Hotel sem jim obljubiti molitve, pa se mi je zdelo, da revežu ne moreš zagotavljati samo molitve, zlasti še, ko sem v teh mladih ljudeh opazil toliko duhovnega bogastva. Bolj nujna bi bila materialna pomoč.

Toplo sem jim stisnil roko, voščil sem jim še mnogo poguma. Še dolgo sem bil

pod vtisom čudovitega doživetja: ob mo- reči revščini vidiš in čutiš povsod za- vidljivo veselje rakovniških salezijan- cev. To je njihovo pravo bogastvo, ki ga delijo okoliški mladini in vernikom in jim tako kažejo lepoto božjega kra- ljstva, ki ga oznanja Kristus v evan- geliju: »Blagor ubogim v duhu... (Mt. 3,5).

Za 100-letnico bazilike Marije Pomočnice v Turinu

CERKEV MARIJE POMOČNICE v Turinu je **SPOMENIK**, ki ga je Don Bosko po- stavil **MARIJI** sredi čudovitih dogodkov

- * je **DUHOVNO SREDIŠČE** valdoške hiše, kjer se je rodila salezijanska družba
- * je **DOBRA MATI**, ki pod svojimi oboki hrani pristno duhovno bogastvo
- * je **ŽARIŠČE** salezijanske družbe v svetu, kajti iz nje odhajajo v svet misijonarji
- * je **SVETI RAJ**, kjer Mati božja da še posebno čutiti svojo ljubeznivo pričujočnost
- * k temu Marijinemu hramu z domotožjem hrepenijo vsi salezijanci, hčere Marije Pomočnice, sotrudniki, bivši gojenci in gojenci iz vseh krajev sveta.
- * Salezijanska družina se opira na duhovno moč, ki jo deli Mati božja iz svojega svetišča v Turinu...

Alojzij Ricceri
vrhovni predstojnik

MARIJIN DELAVEC

Vsa zgodovina ustanov in Don Bosko- vega dela ni drugega kot pesem v dvoje. Mož božji je delal, za njim pa je, ka- kor v senci, stala Marija Pomočnica: ona ga je navdihovala, ga vodila, ga bodrila.

»...tedaj je poleg mene neki ženski glas dejal: ‚Pojdi k njim in začni delati‘. Šel sem fantom nasproti, a kaj naj na- redim? Nisem imel strehe nad glavo, bil sem brez vsake pomoči. Proseče sem se ozrl k skrivnostni Gospe.

»Iščeš prostor?« — mi pravi. »Poglej tja!«.

»Toda to je travnik!«

»Kaj zato! Moj Sin in apostoli niso imeli kamna, kamor bi položili glavo.«

Tedaj sem se lotil DELA. Toda zaman sem se trudil s pridigovanjem, opomi- njanjem, poučevanjem. Nič trajnega ne bo iz vsega tega, če ne pridem do hiše, kamor bi zbral svoje fante. Gospa me je tedaj povedla malo dalje proti severu mesta.

»Glej«, pravi.

Opazil sem skromno kapelo z zelo nizko streho, košček dvorišča in veliko število fantov.

Začel sem DELATI z navdušenjem. Kmalu je bila hiša pretesna.

Tedaj je Gospa odkrila mojemu po- gledu drugo cerkev, mnogo večjo in še prostorno hišo poleg. Prijela me je za roko in dejala: »Tu, kjer so bili mučeni turinski mučenci Aventor in Oktavij,

hoče Bog, da bi bil še posebej čaščen«. V tistem hipu sem se znašel sredi mla- dine, ki je rasla v številu vedno bolj, obenem pa so se množila tudi sredstva za delovanje. Poleg mene je zrasla mo- gočna cerkev, okrog nje pa številne stavbe in krasen spomenik sredi trga.

Kakor je Don Bosko sanjal, tako se je zgodilo.

VSE SE JE ZAČELO S SANJAMI...

Svetišče Marije Pomočnice je bilo za Don Boska kot sanje in obenem njegovo največje graditeljsko delo.

Krasne sanje, a ne v oblakih.

Neke oktobrske noči je Don Bosko sanjal.

»Glej«, mi je dejala Mati božja — pri- poveduje Don Bosko — »še enkrat po- glej«... in sem pogledal. Tedaj sem opazil čudovito in veliko cerkev. Glasba in petje sta me vabila, naj bi šel pet mašo. Hotel sem vprašati, kaj naj vse to pomeni. »Vse to boš razumel, ko boš videl z lastnimi očmi, kar sedaj gledaš z duhovnimi očmi.«

Tedaj sem zaslišal jutranje zvonenje v cerkvi sv. Frančiška Asiškega, in sem se prebudil.

Od tedaj je Don Bosko neprestano mi- slil, kako bi zgradil veliko svetišče Ma- riji v čast.

Nekega decemberskega večera, na praznik Brezmadežne leta 1862, je Don Bosko zaupal svoj načrt Don Caglieru,

svojemu dragemu učencu in bodočemu kardinalu.

»Praznik Brezmadežne je lepo potekel«, je dejal Don Bosko. »Zelo sem zadovoljen. Na današnji dan smo začeli večino naših ustanov. Toda Mati božja hoče, da jo častimo z naslovom Marija Pomočnica.

Časi so težki. Res potrebujemo njeno pomoč, da bomo uspeli ohraniti vero. Zato nameravam postaviti cerkev njej

v čast in s tem naslovom. In še en razlog imam za to. Ugani«.

»Bo materinska cerkev naše družbe, iz katere se bo širil blagodejen vpliv na mladino«.

»Uganil si«, je odvrnil Don Bosko. »Marija Pomočnica bo ustanoviteljica in trajna opora naše ustanove.«

1862 načrt v sanjah — 1868 se cerkev mogočno dviga proti nebu.

Sanje in resničnost

- 1844 * Don Bosko sanja o mogočni in veličastni cerkvi
- 1845 * Don Bosko sanja o treh cerkvah: tretja med njimi je največja in se nahaja sredi številnih zgradb, pred njo pa krasen spomenik sredi trga
- 1861 * Don Bosko prvič uporabi naslov Marija Pomočnica
- 1863 * Don Bosko kupi zemljišče in pripravi vse potrebno za gradnjo cerkve, ki jo je videl v sanjah

- 1864 * Don Bosko blagoslovi PRVI kamen cerkve in da glavnemu mojstru Buzzettiju kot predplačilo 40 centezimov
- 1865 * Don Bosko položi vogelni kamen cerkve
- 1866 * Zunanja dela cerkve so končana
- 1867 * Umetnik Lorenzone naslika podobno Marije Pomočnice
- 1868 * 9. junija posvetitev svetišča Marije Pomočnice.

Jubilej salezijanske družbe

1. marca 1969 je minilo 100 let, odkar je Cerkev potrdila salezijansko družbo.

Med različnimi kalvarijami, ki jih je moral don Bosko prehoditi v svojem življenju, je bila najtežja pot do potrditve družbe, ki jo je ustanovil.

Danes, ko gledamo to družbo v njenih ustanovah in delu v prid Cerkvi, se nam zdi njena potrditev sama po sebi umevna. Predsodki, enosmerno razlaganje tradicij v Cerkvi, različna gledanja na nove dogodke so marsikomu zameglili razum, da don Bosko zlepa ni uspel v svoji nameri. Ker je bil mož božji, je vse preizkušnje sprejel, se ponižal, požiral grenkobo in razočaranja in potrpežljivo in vztrajno delal, in čakal božje ure. Če bi ne bil svetnik, bi se uprl, bi kričal, bi se pritoževal proti cerkveni oblasti, nad njeno nerazsodnostjo, nad počasnim odpiranjem nekih »večnih vrat«... Toda don Bosko je bil svetnik, zato imata on in njegovo delo božji pečat.

Leta in leta se je don Bosko mučil, da bi mu sveti sedež priznal njegovo ustanovo in jo potrdil. Tako je 15. januarja 1869 prišel don Bosko spet v Rim, da bi premaknil zadevo iz mrte točke. Njegovi prijatelji in sodelavci si niso obetali prav nič od te don Boskove vožnje v Rim.

Za don Boska se je zavzela Marija Pomočnica, kateri je on posvetil prejšnje leto lepo cerkev v Turinu.

Papež Pij IX. je zelo želel ugoditi don Bosku, toda ni bilo mogoče obiti kardinale, ki so imeli v rokah don Boskovo prošnjo za potrditev družbe. Zgodilo se je pa, da je don Bosko na priprošnjo Marije Pomočnice ozdravil na smrt bolnega nečaka kardinala Bernardija, ozdravil kardinala Antonellija, tedanjega državnega tajnika v Vatikanu in mons. Svegliattija, ki je bil tajnik kongregacije za redovnike. Iz največjih nasprotnikov so postali njegovi največji prijatelji. Takoj so padle vse ovire, in don Boskova družba je bila potrjena dne 1. 3. 1869.

S tem še ni bilo vse končano: don Bosko se je še moral mučiti, preden je dosegel potrditev tudi pravil (3. 4. 1874) in privilegije (28. 6. 1884).

Tako je bila potrjena salezijanska družba, družba Hčera Marije Pomočnice je sledila kmalu za njo, in še Zveza salezijanskih sodelavcev, kar vse skupaj sestavlja »don Boskovo ustanovo«.

Don Bosko je začutil in previdel nove čase in nove ideje in jih je znal udejeviti, tako da so zadobile življenjski polt, ki je zajel ves svet.

Don Boskova zamisel je bila za tedanje čase drzna in neobičajna, in celo malo v soglasju s katoliškim duhom.

Šotil se je na svoj način rešitve vprašanja poklicev, ki je bilo tedaj kot sedaj izredno težko. Pomislimo na dialog, ki ga je imel don Bosko s svojimi nasprotniki, ki je temeljil na spoštovanju njih oseb in njihovega prepričanja in idej, zaradi česar pa ni popuščal v izpovedovanju svojega krščanskega in cerkvenega prepričanja. Pomislimo na trdnost vodstva, ki ga je don Bosko hotel v svoji družbi kot nekaj značilnega ob istočasnem družinskem pristrčnem duhu, odprto za sodelovanje in soodgovornost.

**Sv. Oče pošilja pozdrav
vrhovnemu predstojniku**

Potem apostolat dobrega tiska za mladih in ljudstvo. Nadalje zveza zunanjih salezijancev, kot je imenoval don Bosko svoje sodelavce, ki naj bi bili pravi laički apostoli. To so žive resničnosti, ki jih je med drugimi dal Cerkvi s svojo ustanovo don Bosko.

Don Boskova družba je bila nova po obliki in po duhu. Že samo njena zu-

nanja oblika nima nič skupnega s stariimi redovi, ker bi kaj takega ne prenesli novi časi in moderne zakonodaje. Redovniki ohranjajo civilne pravice in dolžnosti. Poleg molitve, ki je nenadomestljiva v redovnem življenju, je don Bosko v dobi prebujajoče se delavske zavesti poudaril odliko in važnost dela, ki ustvarja enakopravne odnose med ljudmi.

Tako je don Bosko v času, ko je prevladoval splošen val odpora proti redovništvu znal ustvariti tako redovno družbo, ki je bila zaradi svoje moderne zamisli in oblike simpatična tudi necerkvenim ljudem in oblastem.

Nekaj posebnega je tudi don Boskova duhovnost, ki jo je izrazil s tremi besedami: Evharistija, Marija Pomočnica in sveti oče. Zvestoba Kristusovemu namestniku, ki je varuh prave vere, sinovska pobožnost do Marije Pomočnice in ljubezen do Evharističnega Jezusa so tri značilnosti pravega katoličana.

Sveti oče Pavel VI. je zato za don Boskov praznik poslal tale pozdravni brzojav ob 100-letnici salezijanskega dela v Cerkvi:

Don Alojzij Ricceri

Vrhovni predstojnik salezijanske družbe

Današnje praznovanje sv. Janeza Boska obuja v našem srcu hvaležnost Gospodu, da je obudil v svoji Cerkvi vašo družbo, ki ji želimo podeliti svoj blagoslov, ki jo naj vzpodbuja k njenemu poklicu za vzgojo mladine. Kolikor bolj je nujna moralna in duhovna potreba današnje mladine, in kolikor bolj kaže tudi znamenja vedno nove zmožnosti, da izpolni ideale obnove in življenja, toliko bolj naj se vnemajo don Boskovi sinovi v ljubezni, predanosti in zupanjanja do mladine našega časa. Milost božja naj obilno rosi na gojence bivše gojence in njihove vzgojitelje.

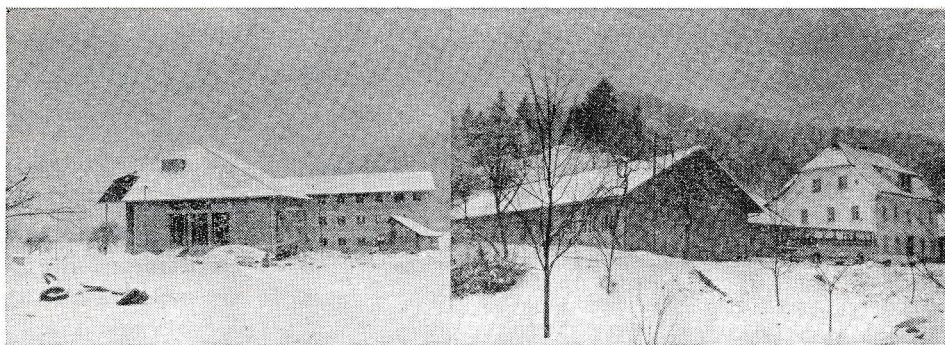
Na obisku pri salezijanski družini v Želimpljem

Malo semenišče

Slišal sem, da imajo salezijanci gimnazijo in malo semenišče v Želimpljem pri Ljubljani. Ker sem nedavno obiskal malo semenišče v Vipavi, sem sklenil obiskati tudi zavod v Želimpljem. Na vzhodni strani Ljubljane, kjer se ljubljansko Barje utesni in zaključi pod Turjakom, tam blizu je moj cilj. Po Dolenjski cesti me je spremljala megla. Ko sem v Škofljici krenil na Kočevsko cesto, me je sprejelo toplo sonce. V Pijavi gorici sem z glavne ceste zavil v dolino. Še par kilometrov in že so se pred menoj pokazale nove stavbe in cerkev v Želimpljem. Preko polja se je vila procesija — god sv. Marka je bil. — Številna je družina, ki prebiva v tej mirni in prijazni dolini. Za križem so stopali mladi fantje, za njimi pa novinci in kleriki v duhovniški obleki... Razgledal sem se po okolici. Vasicca je v zavetju hriba. Sredi doline župnijska cerkev. Poleg nje šola, ki jo je pred 50 leti gradil tedanji župnik v Želimpljem, pisatelj Franc Saleški Finžgar. Za šolo je župnišče in znamenita lipa, kjer naj bi Finžgar pisal roman »Pod svobodnim soncem.« V ozadju je gradiček Namršel, pristava Turjaškega gradu. V tem lepem okolju je v zadnjih

treh letih zraslo več novih stavb. Najlepše poslopje bo gimnazijsko. Jeseni bo urejeno. V sosednji stavbi sem srečal številne gojence, ki obiskujejo 1. in 2. razred gimnazije. Pravkar so urejevali in čistili svoje stanovanjske prostore, spalnice, učilnice in hodnike s stopnišči. Kako jim je šlo delo hitro od rok. Samoupravljanje in samopostrežba je tudi tu na mestu. Kako prav je to za današnjo mladino. Na hodniku je visela slika sv. Janeza Boska, okrog njega pa mladi fantje. Zavedel sem se, kje sem. Največji vzgojitelj mladine — sv. Janez Bosko je duhovni oče številne družine. Njegov zgled vabi vse, ki jih zanima in veseli vzgoja ter delo z mladino. V pogovoru s fanti sem spoznal, da so iz vseh krajev Slovenije: od Prekmurja do Primorja, od sončne Dolenjske do lepe Gorenjske. Slišali so o salezijancih, o don Bosku. Zvedeli so tudi, da imajo salezijanci radi mladino. To poslanstvo jim je zaupal ustanovnik — svetnik. Ljubezen do mladine in mladih duš jih je pripeljala iz domače družine v veliko salezijansko družino. Spoznali so, da so v zameno za lastno družino dobili novo večjo. Predstojniki jih imajo radi, jim dobro hočejo in so vedno med njimi bolj

Želumlje v gradnji

kakor starejši bratje in očetje kakor predstojniki.

Kjer zdaj stoji stanovanjska zgradba, je pred letom bila še njiva. Med počitnicami so fantje, kleriki in bogoslovci pridno gradili. V jeseni so se že vselili in kar prijetno uredili svoj dom. Veseli so, ker so sami doprinesli velik delež pridnosti in požrtvovalnosti. Dokazali so, da je naša mladina sposobna in pripravljena na velike žrtve. V novem domu pridno študirajo. Pripravljajo se za izpite, ki jih bodo delali na Šentviški gimnaziji prihodnji mesec. Vsak dan imajo šest ur pouka. Poleg domačih profesorjev prihajajo poučevati tudi iz Ljubljane profesorji in dve profesorici — uršulinki. Po kosilu sem videl prvo skupino, da je odšla na nogometno igrišče. Žoga je pač njihovo veliko veselje. Potrebno je, da se po učenju dobro razgibajo in razveselijo. O kako veselo igrajo! Druga skupina igra odbojko. Tam je zopet gruča atletov, ki se vadijo v metu krogle. Nova skupina nosi opeko na gradbišče. Za stavbo planirajo novo igrišče in veliko dvorišče. Vse je razgibano, veselo in živahno tako pri igri kakor pri delu. Ob dveh je vse utihnilo. Odšli so v učilnice. Ob štirih je zopet vse oživel. Hitijo k malici, nato pa k petju in glasbi. Vsakdo hoče biti muzik. Nekateri igrajo na harmonij, ki jim bo kot duhovnikom čudovito pomagal pri apostolatu. Drugi se vadijo na kitare. Največ je harmonikarjev. V obednici je godba na pihala. Vadijo se za nastop, ki bo 1. maja. Spoznal sem, da je lepo biti danes mlad... Nekoč vsega tega nismo imeli. Vedel sem, da vzgoja po salezijanskem načinu, vabi našo mladino. Zavod brez petja in glasbe bi bil kakor telo brez duše. Bistvo celotne vzgoje je zdrava, vesela in privlačna pobožnost. Sv. maša in obhajilo je žarišče ali ognjišče vsega vzgojnega dela. Vsako jutro to mlado družino skrivnostno poveže božji Vzgojitelj in evharistični Prijatelj. Božja služba je razgibana. Li-

turgično življenje pospešuje evharistični krožek. Za vzgojno poslanstvo se navdušujejo fantje pri pedagoškem ali vzgojnem krožku. Misijonski krožek jih povezuje z misijonarji po vseh petih kontinentih. Dramski krožek pripravlja nastope in igre. Gojenci nikakor niso odmaknjeni ali osamljeni od kulturnega utripanja v mestu. Vsak mesec gredo v operno ali dramsko hišo. Pozimi jih je pritegnil hokej. Za pustno nedeljo so šli na Rakovnik in se povezali z mestno mladino. Gojenci so pripravili veseli večer. Rakovniška mladina je obisk vrnila z igro-dvodejanko. Koristna so tovrstna srečanja. Da se povežejo tudi z Vipavskim malim semeniščem, bodo 18. maja šli v Vipavo obiskat svoje vrstnike.

Noviciat

V župnišču, nekdanjem Finžgarjevem domu, prebiva družina novincev. Ko gojenci končajo 1. in 2. gimnazijo, prosijo za vstop v noviciat, ki traja leto dni. To je najlepše leto, ko se vsa energija mladega človeka usmeri v duhovno in redovno življenje. Mladina naj spozna lepoto redovniškega življenja, svoja nagnjenja in sposobnosti za bodoči poklic. Potrebna je temeljita vaja v kreposti v socialnih čednosti in svetosti, ki temelji na evangeliju. Ko sem prišel med novince, so mi povedali, da so bili prejšnji dan na obisku pri kartuzijanih v Pletterjah. Obiskali so tudi več župnij na Dolenjskem. Poznati morajo duhovniške probleme, spoznati življenje naših duhovnikov. Vodi jih načelo: Moli in delaj! Benediktovo pravilo je don Bosko posodobil: Delaj in moli! Papež Pij XI. je to pravilo praktično razložil: Delo je molitev. Novinci imajo že duhovniško obleko. Za praznik Brezmadežne so imeli slovesen obred v cerkvi. Povabljeni so bili tudi njihovi sorodniki. Ganljivo je bilo videti očeta 13 otrok, ki je prišel na preobleko svojega sina novincea. Pri kosilu so sinovi in hčere z očetom zapeli

več pesmi in se predstavili kot odlični pevci. Oče je solzen pri slovesu dejal sinu: Francelj, ponosen sem nate. Ti pa bodi name! — Naj bi Gospodar življenja dal doživeti starčku tudi novo mašo svojega sina. Tedaj bo občutil, kar pravi sv. Janez Bosko: Največji dar, ki ga Bog more dati staršem, je sin duhovnik. Novinci imajo priliko, da se vadijo v praktičnem apostolatu: pri nadzorovanju mladine in učenju krščanskega nauka, pri obiskovanju bolnikov in ubogih. Tako se navadijo socialno misliti in čutiti. Kot njihov samoupravni organ imajo »Družbo Brezmadežne«. Ta skrbi za zorenje v duhovnem življenju, medsebojno samovzgojo in povezavo s predstojniki. Ob koncu leta napravijo novinci zaobljube uboštva, čistosti in pokorščine. Tedaj postanejo pravi salezijanci.

Študentat klerikov

K Finžgarjevem župnišču je prizidan nov del, v katerem je velika obednica in v drugem traktu spalnice klerikov, ki študirajo 3. in 4. razred gimnazije. Na hodniku imajo dobro urejen stenski časopis »Gradimo«. Tja pišejo mladi talenti in se vadijo v pisateljskih ali pesniških sposobnostih. Iz vseh prostorov se sliši glasba. Na drugem koncu je učilnica, kjer se zbrano učijo. Za velikonočne počitnice so šli vsi kleriki na župnije, da so pomagali pri obredih, liturgiji in petju. Navdušeni so se vrnili domov. Ko bi vedeli, kaj vse bomo morali delati, bi se še bolj pripravili. Ker gre leto h koncu, se četrtoletniki že zanimajo, kam bodo šli na dvoletno praktično delo. Nekateri bodo ostali doma, večina pa bo šla v tujino po salezijanskih zavodih: v Nemčijo, Italijo, Egipt in celo Palestino. V tujini bodo mladi kleriki dobili temeljito prakso v vzgoji, dobro se bodo naučili tujih jezikov, ki jih kot izobraženci morajo znati in pridobili si bodo širše obzorje. Nekateri bodo tudi teološke študije končali na tujih univerzah in se čez leta vrnili domov kot dobri vzgojitelji.

Dan mi je minil kot misel. Zahvali sem se prijaznim gospodom za gostoljubje. Še so me povabili. Vabijo tudi Vas: Pridite pogledat! Postali boste mladi med mladimi! Spoznali boste, da je lepo služiti Gospodu v veselju.

OBISK Z RUDNIKA

Na prvo majniško nedeljo smo doživeli v našem zavodu izreden obisk. K nam je prišlo okrog 130 izletnikov z Rudnika pri Ljubljani. Tam kaplanuje ob nedeljah naš profesor zgodovine g. Košir in tako je menda prišlo do tega obiska. Dva velika SAP-ova avtobusa in več manjših vozil — to ni vsakdanja slika v našem naselju. Kar nas je najbolj presenetilo, je bila vedra veselost odraslih in mladih Rudničanov. Našim gostom smo pripravili krajši zabavni spored. Iz sodelovanja in ploskanja smo sklepali, da so bili izletniki izredno zadovoljni. To se je pokazalo zlasti ob njihovi končni zahvali, ko smo se kar javno domenili, da jim obisk vrnemo, ko bo tam v juniju na Orljem dišalo po češnjah.

Po kratki zabavi in po ogledu zavoda smo se vsi skupno zbrali v naši farni cerkvi k šmarnicam. Ne vem, kdo se je bolj čudil lepemu ljudskemu petju, mi domači ali gostje z Rudnika. Tako je donelo po polni cerkvi kakor samo včasih na Rakovniku. No, pozneje smo slišali, da Rudničani v domači ne prepevajo tako navdušeno, ker v majhni cerkvi nič ne odmeva in predvsem njihove orgle že dalj časa molčijo. Tam imajo pa dober zbor, ki se je izkazal zlasti na Golem, kamor so tudi šli obiskat znamenito cerkev, in v njej čudovito zapeli. Slišali smo tudi, da so pozneje veselo prepevali okrog miz na Igu in zvečer še na Lavrici.

Po takem srečanju, ki je prav lepo uspelo, vabimo tudi prijatelje in dobrotnike iz drugih naših župnij: pridite in si oglejte naš zavod, ki postaja vedno večji, vedno lepši. Na svidenje!

*»Širite pobožnost do Marije Pomočnice
in boste videli kaj so čudeži!«*

(Don Bosko)

SELEZIJANSKO SKUPNO ROMANJE

Našim sotrudnikom in prijateljem želimo vsako leto pripraviti daljše skupno romanje. Ta pobuda ima namen, da se naši sotrudniki in mi salezijanci iz raznih krajev vsaj enkrat v letu srečamo, da smo več dni skupaj in se tako bolj spoznamo.

Lansko leto smo bili v Turinu; skupno nas je bilo 185. Ob stoletnici Don Boskove Marijine bazilike smo hoteli opraviti **to dolžnostno skupno romanje**, o katerem je rekla neka naša velika dobrotnica, da je nad 40 let želela videti vsaj enkrat Don Boskov Turin, kjer je bil začetek njegovega velikega dela. Če samo kratko omenimo, je bilo naše petdnevno romanje v lanskem juliju v Turin dogodek, ki ga ne moremo pozabiti. V vsakem oziru moremo eno leto pozneje zapisati, je bilo to naše skupno prvo romanje odlično izvedeno v veliko duhovno korist vseh udeležencev. Po končani sv. maši, ki jo je skupno z našim g. inspektorjem koncelebriralo 22 duhovnikov, smo mogli v baziliki pozdraviti sedmega Don Boskovega naslednika, sedanjega vrhovnega predstojnika g. Ricceri-ja. To srečanje je bilo nad

vse prisrčno in doživeto. Vrhovni predstojnik je vse obdaril z lepo svetinjico Marije Pomočnice in na vse naredil izreden vtis s svojim govorom, polnim pohvale in zahvale slovenskim salezijanskim sotrudnikom.

Pozneje smo si ogledali centralni zavod, predvsem moderno razstavo salezijanske družbe ob stoletnici bazilike. Obiskali smo tudi Cottolengo in druge turinske znamenitosti. Naslednji dan je bilo novo doživetje v Don Boskovem rojstnem kraju, kjer nas je sprejel bivši vrhovni predstojnik Don Ziggiotti. Okrog ponižne Don Boskove rojstne hiše se širi vedno večje salezijansko naselje z novo veličastno cerkvijo na čast rojaka — svetnika tega lepega kraja. Ko bo v dveh, treh letih posvečeno to novo romansko svetišče, tedaj se vrnemo na Don Boskov grič, kjer je ob tem prvem našem romanju zopet oživela zveza Slovenskih salezijanskih sotrudnikov in dobrotnikov. Pozneje smo obiskali še veličastno planinsko božjo pot v Oropi, dalje Monte Berico nad Vicenzo, Padovo in Benetke ter peti dan v lepi senci na Krasu zaključili naše prvo skupno sale-

Slovenski romarji pred baziliko Marije Pomočnice v Turinu

zijansko romanje. Udeleženci, ki so že bili na drugih skupnih božjih poteh, nam kar naprej pravijo, da so prav ta skupna vesela kosila in teh je bilo kar pet — nekaj izrednega in tipično salezijanskega.

SKUPNO ROMANJE 1969

Letos pa gremo v Avstrijo in sicer samo za štiri dni, to je od ponedeljka 30. junija do četrтка 3. julija. Naš cilj je Marijino Celje — Maria Zell v planinah blizu Semmeringa. To je največja Marijina božja pot v Avstriji; tukaj častijo Marijo kot Kraljico Avstrije in kot Kraljico slovanskih narodov. V tem prelepem kraju je bilo v zadnjih letih že veliko Slovencev, zlasti Primorcev.

Obiskali bomo tudi Dunaj, kjer bomo dvakrat prenočili, dalje Celovec in Gradec kjer imamo salezijanci velik zavod za mlade vajece; v tem zavodu bo prvi večji odmor na poti v Marijino Celje. Stroški za celotno in polno oskrbo zna-

šajo 460 din, vsak romar potuje s svojim osebnim potnim listom. Sedaj prijazno vabimo naše lanske romarje, pridružite se nam tudi letos in pridite z nami na veselo skupno božjo pot v zeleno Avstrijo. Zadnji čas za prijavo je do 1. junija, oziroma do izpolnjenega števila sedežev v avtobusu. Doslej se je prijavilo že 65 romarjev. Pridružite se tudi vi!

Kakor je Don Bosko že pred sto leti rad pripravil kakšno veselje svojim sodelavcem in dobrotnikom, tako želimo tudi mi s temi skupnimi romanji in izleti. Čeprav so s tem združeni stroški in je treba žrtvovati štiri dni, je vsak ob vrnitvi vesel in celo bogatejši za nova doživetja. Najlepše je predvsem novo spoznanje, kako veselo in prijetno je če bratje enega srea in enega duha prebivajo skupaj in skupno obiskujejo božji svet. Vsem udeležencem zagotavljamo, da bo tudi naše letošnje skupno romanje pripravljeno in organizirano v zadovoljstvo vseh! Na svidenje!

Pa misijanskem svetu

SOBRATJE NAM PIŠEJO

FILIPINI

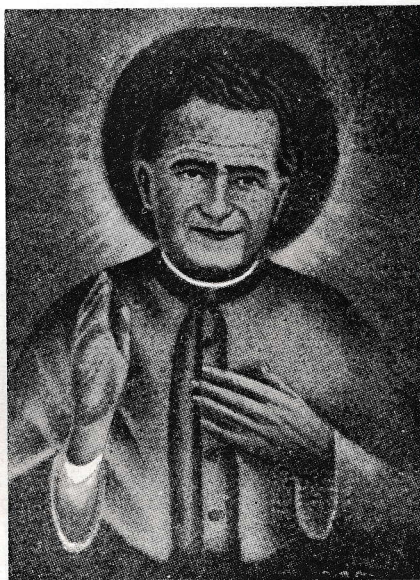
Znani salezijanski sobrat pomočnik g. Jožko Kramar se je rodil v Šmarnici pri Kamniku. Deloval je v Burmi, ki jo je moral zapustiti. Vrnil se je v Slovenijo. Tu je vodil dela pri gradnji nove slovenske salezijanske gimnazije. Med delom ga je vselej spremljala vroča želja, da se vrne v misijone.

Konec lanskega leta ga srečamo že v Rimu. Med drugim je 4. 12. pisal bogslovcem na Rakovniku tudi tole:

Vpraševali me boste, kaj da ne grem naprej, kamor sem namenjen? Ker Jugoslavija nima diplomatskih odnosov s Filipini, moram čakati, da mi pride vizum iz Manile. Ko sem videl, da bom moral čakati cel mesec, sem se javil tukaj v katakombah za vodnika. Gospodje so me zelo radi sprejeli, ker čutijo pomanjkanje zlasti angleških in italijanskih vodičev. Skoraj vsak dan pa poleg teh dveh jezikov porabim tudi znanje vseh drugih jezikov, ki sem se jih kdaj v življenju učil. Tu se shaja ves svet od Oceanije do Amerike in ne samo katoliški.

Čudovito je, kako salezijanca povsod ljubeznivo sprejemajo. Zadnje, za kar

se zanimajo, je narodnost. Glavno je to, da si salezijanec, ni pa važno, če si prečastiti ali samo pomočnik. Za vse je tako

Don Bosko pošilja svoje sinove v misijone

lepo po očetovsko preskrbljeno, da tudi v najboljšem domu ne bi mogel pričakovati boljšega. Človeka v poklicu najbolj opogumlja in spodbuja pravi salezijanski družinski duh, da se človek res čuti **brat med brati**.

Na Cebu sem prispel preteklo nedeljo. (Piše dne 14. 3. 1969). Marsikdo si je že mislil, da sem se v Rimu skujal, pa je bilo le malo nesporazuma. Dne 2. 3. ob pol treh sem odpotoval iz Rima, 3. 3. ob pol osmih zjutraj sem se pa že ustavil v Hongkongu.

Tu sem bil dva dni gost gospoda Gederja in Pavlina, ki sa mi izkazala vse, kar zmore slovenska gostoljubnost. Toda resnici na ljubo moram povedati, da je bilo tudi drugod nepričakovano lepo in

**Sv. Terezija Deteta Jezusa,
zavetnica misijonov**

gostoljubno. Odpeljali smo se v naš zavod Tan King Po, kjer je naš gospod Geder vodja duš. V strokovnih šolah imajo tri tisoč gojencev. Dober odstotek jih pripravijo vsako leto za sveti krst. Prek ožine na otoku Hong-kongu imajo salezijanci kar celo ulico: inšpektorijsko hišo, cerkev z župniščem, šolo svetega Antona in še šolo svetega Ludvika. Dvorišča so tu kar v poslopjih, saj zunaj poslopij ni prostora. Tukaj griče in hribe podirajo v morje, polnijo doline in morske globine. Čez nekaj let so že na istem prostoru cela naselja s stolpniciami.

Tukaj pride na vsakega salezijanca več ko sto gojencev. Neko šolo tukaj so komaj odprli, pa ima že nad štiri sto go-

jencev. Pred koncem šolskega leta jih predvidevajo že dva tisoč. V tej šoli je en sam duhovnik...

Ob pol dvanajstih naslednjega dne sem se s filipinskim letalom odpeljal v Manilo. Na letališču me je toplo sprejel gospod Mrzel, s katerim sva bila pred petintridesetimi leti aspiranta na Rakovniku. V Mandalijongu je on slaven krojaški mojster, ravnatelj nižjih razredov itd. Tukajšnji gojenci elektronike imajo svojo radijsko postajo **DON BOSKO MANILA**.

V nedeljo popoldne sem prispel na otok Cebu. V spremstvu sedemdesetih fantov in štirih misijonarjev sem se prepeljal na splavu in z avtobusi iz mesta proti kokosovemu gozdu, kjer je naše slavno Mladinsko meso Cebu. Z vso vnemo se učim novega jezika, ki se mi ne zdi pretežek. Vse vas lepo pozdravljam in napravim piko.

PS: Pomoč je dobrodošla.

Vaš prijatelj
Joško KRAMAR
Cebu Boys Town
p. o. Box 271, Cebu City
PHILIPPINES

BOLIVIJA

Iz Cochabambe iz Bolivije se nam je 2. 1. oglasil gospod Janez Zupan. Našemu misijonskemu krožku med drugim piše tudi tole:

Poslali so me okrog novega leta za veroučnega nadzornika v tej deželi, ki meri nad 55.000 km², torej več kot dve Sloveniji. Vseh učnih moči, ki naj bi bile odvisne od mene, je okrog sto petdeset. To so večinoma dobre katoliške duše, ki nimajo navadno veliko strokovne izobrazbe, a želijo nekaj dobrega storiti mladini v šolah. Zato bo moje prvo delo, da jim pomagam dokopati se do neke višine tega njihovega veroučnega poslanstva.

Užalostila me je novica o gospodu Kreslinu, po drugi strani pa me je zelo razveselila novica, da bo letos **sedem** slovenskih salezijanskih novomašnikov. Bog bodi hvaljen! Škoda, da smo tukaj tako revni, da vam ne moremo z ničemer pomagati! Pa saj je naša revščina veliko bogastvo pred Bogom in tudi pred ljudmi, ki zelo radi vidijo v pokoncilski Cerkvi malo več preprostosti in revščine. V tem me je zelo prijetno presenetilo pisanje v »Družini«, ko govori o novomašnih slavjih. S tem v zvezi bi ti rad povedal, kako ponosen sem na Cerkev v Sloveniji, ko vidim, kako navdušeno uresničuje koncil; brez posebnega pretiravanja, a pogumno.

Zelo me je pa potrlo, da med »prostovoljci za Južno Ameriko« ni nobenega

Slovenca! Jaz že lezem v leta in bi zelo želel, da bi mi kdo prišel pomagat in me nekoč nadomestil. Res ni dovolj vesoljnega duha v Sloveniji? Se ne zavedajo... da vsaka žrtev za misijone, oziroma za Cerkev v deželah brez poklicev, kot je Južna Amerika, pritegne na domovino novih božjih blagoslovov?

Zdi se mi namreč škoda časa za dopisovanje, če ne bi mogel povedati svojih najglobljih prepričanj in vam vlitih nekaj tistega »nemira«, ki nas mora vse skupaj gibati v pokoncilskem duhu, da ne pademo znova v sladko spanje malomeščanstva. Življenje je vse prekratko in predragoceno, da bi ga preživel samo zase in v samozadovoljstvu, ne oziraje se na neizmerne potrebe Cerkve in duš v svetu! »Kdor more razumeti, naj razume!« (Mt 19,12).

Naj sklenem s prisrčnimi voščili za novo Gospodovo leto 1969 tebi, tvojim tovarišem v misijonskem krožku, vsem bogoslovcem kakor tudi vsem drugim srečnim prebivalcem tiste velike želmeljske skupnosti ter se vsem priporočam v molitev.

Pozdravi, prosim, gospoda Dermota in mu sporoči, da zelo rad berem njegove katehetske članke v »Cerkvi v sedanjem svetu« in da bi mu bil hvaležen — v službi, ki jo nastopam — za njegove knjige s tega območja. Bog vas živi! V don Bosku

vdani Janez ZUPAN SDB
Instituto Salesiano — Domingo Savio
La Paz — Bolivija

Hčere Marije Pomočnice

Rim. Nova vrhovna predstojnica Hčera Marije Pomočnice.

Don Bosko ni pozabil, še manj pa zamenjaril vzgojo revne ženske mladine. Zanje je ustanovil družbo Hčera Marije Pomočnice. V srcu in na ustnicah nosijo ljubeznivost sv. Frančiška Saleškega do vsakega človeškega otroka. Don Bosko pa je njihov duhovni oče, vzgojitelj in vzornik. Družba šteje sedaj skoro 19 tisoč redovnic, ki delujejo skoro po vsem svetu. — Ker drugi vatikanski koncil hoče, da se vse redovne družbe z novo gorečnostjo oklenejo svojega ustanovnika in prilagodijo današnjemu času, da bodo bolj uspešno delovale za božje kraljevstvo na zemlji, zato so se sešle vse višje predstojnice na občni zbor v Rimu, kjer na svoji novi moderni višji pedagoški šoli obravnavajo vse najvažnejše probleme svojega duhovnega in vzgojnega življenja. Na tem zboru je bila tudi izvoljena nova vrhovna predstojnica m. Ersilia Canta. Med našimi slovenskimi in hrvaškimi sestrami je zelo priljubljena, saj je bila doslej njihova inspektorica in jih je pred nekaj meseci tudi vse obiskala.

RIM. Moderna razstava salezijank.

Ob priliki vrhovnega občnega zbora Hčera Marije Pomočnice, so le-te priredile v novi zgradbi višje pedagoške šole moderno razstavo, ki hoče predstaviti v moderni in umetniški obliki življenje in delo družbe v vsej njeni razsežnosti, osebe, poklice, zlasti pa njeno misijonsko delo.

LOVRAN — 5. avgusta bodo v Lovranu, kjer imajo slovenske Hčere Marije Pomočnice svoj noviciat, tri Slovenke končale noviciat in napravile redovne zaobljube. — Z veseljem sprejmejo dekleta, ki imajo veselje do redovnega življenja in do dela med mladino kot katehistinje.

Tudi v Sloveniji nekatere že delujejo kot katehistinje, druge pa se še pripravljajo.

+ JOŽE KRESLIN

Rodil se je 26. februarja 1912 v Srednji Bistrici v Prekmurju. Po končani osnovni šoli je izrazil željo, da bi šel študirat za duhovnika, kar mu je omogočil salezijanec Jože Radoha, s tem da ga je poslal v salezijansko-misijonsko gimnazijo v Italijo. Po končani gimnaziji je bogoslovje opravil na Rakovniku in bil 29. 6. 1941. posvečen v duhovnika. Njegovo prvo duhovniško delo je bilo ves čas vojne v Splitu. Vsa naslednja leta do 1964, je s kratkimi presledki, ki jih je preživel na Reki kot ravnatelj ali župnik, posvetil delu pri bogoslovcih na Knežiji v Zagrebu. Tako je 24 let svojih najboljših moči daroval salezijanski družbi in dušam na Hrvaškem. Potem

je isto delo nadaljeval na Rakovniku, dokler ni leta 1966 prevzel vodstvo slovenskega noviciata v Želimljem, ki je bil prvič po vojni spet odprt na Slovenskem. Smrt ga je doletela nepričakovano. Po pridigovanju duhovne obnove za bogoslovce in sobrate v Zagrebu, je šel na isto delo še v Križevce. Tu ga je zadela nenadna možganska kap, in je po dveh dneh, potem ko je prejel tolažila sv. vere, v Bjelovarski bolnišnici mirno zaspal v Gospodu — Pokojni Jože Kreslin se je odlikoval po vedri salezijski pobožnosti gorečnosti v apostolatu, ki ga je znal izraziti tudi s svojimi glasbenimi darovi kot organist in pevovodja. Svoje končno vstajenje bo pričakal na Želimeljskem pokopališču, poleg salezijskega noviciata, kateremu je bil zvest in vesten voditelj.

Ministrantski kotiček

Dne 11. maja, na zunanji praznik sv. Dominika Savia je 29 najmlajših iz rakovniške župnije bilo sprejetih med ministrante. Pri osmi sv. maši dopoldan so pristopili k oltarju, kjer so dali Jezusu obljubo, da bodo zvesto opravljali svojo ministrantsko službo. Prejeli so gorečo svečo, ki naj jih spominja, kako morajo tudi oni goreti v ljubezni do Boga in bližnjega. Ministrantska značka jih bo spominjala, da so stopili v službo Kristusu. Molitvenik pa jim bo pomagal pri obredih.

Bog daj, da bi dobri ostali.

Istega dne so se rakovniškimi ministrantom pridružili ministrantje iz drugih ljubljanskih župnij in skupno počastili svojega zavetnika sv. Dominika Savia ter se mu priporočili.

MINISTRANTSKI SHOD

Kmalu po dvanajsti uri 11. maja, je ob svetišču Marije Pomočnice skakalo mnogo navdušenih fantov, mašnih strežnikov, ki so se zbrali iz vse Ljubljane, in bližnje okolice. Njihova neugnana mladost jih je silila, da se ponovno izroče v varstvo svojemu neprekosljivemu vzoru in zaščitniku, Dominiku Saviu.

Ob treh je šla, kot pomladanski vrtovi pisano oblečena procesija proti cerkvi. Klopi so se kmalu napolnile, tako da so morali nekateri celo stati. Ko so hrepeneče odpeli začetno pesem, so sledili pozdravi; na očeh vseh je švigala radost ob skupnem tako številnem srečanju in to so si morali povedati.

Z veseljem so nato pozdravili fanta, ki je navdušeno stopal skozi življenje, ki ni nikoli izgubljal življenjske kondicije vzpenjanja kvišku krščanske popolnosti — sv. Dominika Savia. Kot on so si zaželeli duhovno bogate mladosti, ki se bo razrasla v mogočno drevo razdajajoče se zrele ljubezni. Premišljevali so, kaj vse pomeni Dominikov sklep: moja prijatelja bosta Jezus in Marija. Pravo prijateljstvo je svetovna sila, ki mora rasti. Tako prijateljstvo morajo širiti tisti, ki so najbližji božjemu Prijatelju.

Seveda zdaj, ko vse govori o Mariji, jo tudi ministranti niso mogli pozabiti. Saj so pravzaprav tako ob Jezusu, kot je bila nekoč Marija. Zato ni čudno, če so prosili: »Marija, daj da bi bili čisti kot maj, daj, da bi bili odsev tvoje lepote, daj, da bi lepoto lilije dajali vsem, ki to potrebujejo, vsem, ki to od nas pričakujejo.« In na koncu, kako globoko so legale na srce doživeto izrečene besede: »Živeti v Bogu le in biti srečen da se. Brez njega ne, ker ustvaril nas je zase.«

Takoj po akademiji je pričela sv. maša. Ministranti sami so peli mašne speve in zares lepo sodelovali. Petje iz mladih grl je objemalo daritveni oltar, kamor so sami prinesli kruh in vino, da se spremeni v živega Kristusa in ponovno vrne k njim, v njihova srca. Pridigar jim je uspešno prikazal življenje v vsej resničnosti, takšno, kakršno želijo poznati, takšno, kakršno želijo živeti. Pri tej božji daritvi so bili vsi njihovi lepi sklepi podprti in zaliti z božjo milostjo. Le nato so lahko šli v veselost vsakdanjega življenja. Da zna biti ministrant res vesel, so pokazali takoj po končanem bogoslužju ob veselem igranju. Lepi akordi ministrantov muzikantov

so jih vabili in dolgo se niso mogli ločiti od njih.

Lažja je bila ločitev ob misli, da se prihodnje leto spet snidejo. Ko je že vsaka skupina ubrala svojo pot domov, sta obsijana zvonika Marijinega svetišča kar nekako nevsiljivo govorila vsem v pozdrav: odslej pa vsi zaigrajte vesele akorde lepega življenja.

Praznik Marije Pomočnice na Rakovniku bomo obhajali 24. in 25. maja

V soboto, 24. maja, zvečer, bo ob 7. uri pri Lurški kapelici sv.maša, nato procesija s svečkami ob petju litanij, ki se

bodo zaključile s slovesnim blagoslovom v cerkvi. Za to slovesnost smo povabili g. nadškofa dr. Jožeta Pogačnika.

Ponoči od 23. do 24. ure bo ura molitve.

V nedeljo 25. maja se bodo sv.maše vrstile od 4. do 11. ure. Ob 9. uri bo slovesna sv.maša. Popoldan ob 15. uri bo koncert Marijinih pesmi, ki ga bo izvajal akademski pevski zbor sv. Cecilje, ob 15.30. uri pridiga, pete litanije Matere božje, blagoslov in sv.maša.

Srce, ki osrečuje

Jezusovo Srce je tako prepolno ljubezni do nas! Ta ljubezen ga sili, da nas obsiplje z vsemi prebogati darovi že v tem življenju. Njegovo ljubeznivo oko nas spremlja povsod.

Sprejem najmlajših med ministrante

Zato nam zmedi poti, ki se križajo v svetu, kliče: »Jaz sem pot.« Z resnico evangelija nam je razsvetlil to pot,

samega sebe pa nam je dal v hrano, da ne omagamo na njej; prelil je v nas svoje božansko življenje, da živi v nas in mi v njem. Tako nam je olajšal tegobo življenja.

Da nam olajša pot v večni domovini, kjer nas hoče popolnoma osrečiti, nam slovesno obljublja, da bodo tam vse težnje srca, vse hrepenenje duše izpolnjene do vrha. V zagotovilo tega se druží z nami kar najtesneje v sv. obhajilu, v skromni podobí kruha, pod katero je obzirno skríl vse svoje božanstvo, svoje veličanstvo, da se ne ustrašimo in ne zbežimo od njega. Neprestano vspodbuja, naj imamo uprt pogled v nebo, odkoder nam sije zarja večne sreče. Edino hrepenenje, ki navdaja njegovo srce, je da nas tu in na večno osreči.

Bliža se mesec junij, ki je posvečen Srcu Jezusovemu. Vsak večer se bomo ob 18.30. uri zbirali k vrtnicam in si prizadevali svoje srce upodobiti po božjem Srcu.

**Svetost je obleka, ki jo
moremo obleči vsak dan!**

Don Bosko